

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v právní věci žalobce **Berger Bohemia a.s.**, se sídlem Klatovská 410, Plzeň, zastoupeného JUDr. Pavlem Koukalem, advokátem v Praze 1, Platněřská 2, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1.2.1999 č.j. 3 R 58/98/Sm,

t a k t o :

I. Řízení se z a s t a v u j e .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se vrací 50% ze zaplaceného soudního poplatku 1.000,- Kč, tj. částka 500,- Kč, která bude vyplacena z účtu Vrchního soudu v Olomouci do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Úřad státního zastupitelství číslo 8 vyřizoval	
2000-10-10	obv.
pokračování	
objektiv	celk. 2 vydělil

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Vrchnímu soudu v Olomouci dne 25.2.1999 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1.2.1999 č.j. 3 R 58/98/Sm, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22.10.1998 č.j. S 196/98/140/Ne, jímž byl odmítnut návrh žalobce na přezkoumání rozhodnutí zadavatele veřejné zakázky.

Žalobce v důvodech žaloby vyjádřil nesouhlas s postupem žalovaného, když ten odmítl návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele z důvodu opožděného podání. Uvedl, že lhůta stanovená v § 57 odst. 2 zákona č. 199/1994, o zadávání veřejných zakázek, v platném znění (dále jen „zákon“), nemůže být lhůtou hmotně právní, jak je tvrzeno v napadeném rozhodnutí, neboť způsobuje důsledky procesní, kterým je právě odmítnutí podaného návrhu ze strany orgánu dohledu. Zákon neobsahuje žádné zvláštní ustanovení, které by upravovalo pravidla pro počítání lhůt, a proto má být ve smyslu § 61 zákona použito ustanovení správního řádu. Uvedl, že skutečnost, že řízení je u orgánu dohledu zahájeno dnem, kdy obdrží od uchazeče návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách podle § 57 odst. 1 zákona, nemá žádný vliv na to, podle jakých pravidel bude počítána zákonem stanovená lhůta. Má zato, že celá hlava III zákona, tj. ustanovení §§ 57-61 spadá pod režim obligatorního použití správního řádu a jestliže nejsou stanovená zvláštní pravidla pro počítání těchto lhůt, je třeba vycházet z ustanovení § 27 správního řádu.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě tak, že použití žalobcem citovaných ustanovení zákona, zvláště §§ 57-61 v návaznosti na ustanovení § 27 správního řádu pro počítání lhůt, nemůže připadat v úvahu, neboť všechny právní úkony zadavatele a uchazečů nejsou činěny ve správním řízení, nýbrž v obchodně závazkovém vztahu mezi

zadavatelem a uchazečem ve smyslu ustanovení § 261 obchodního zákoníku (§ 3 odst. 2 zák.). Správní řízení je tedy zahájeno až dnem, kdy úřad obdrží od uchazeče návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti:

Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem na Pankráci NP 56, Praha 4 (dále jen „zadavatel“) vyhlásilo dne 24.6.1998 v Obchodním věstníku č. 25/98 pod značkou 056597-25/98 obchodní veřejnou soutěž na akci „Silnice I/4 Hlaniště-Strážný“. Rozhodnutím ze dne 10.9.1998 zadavatel vyloučil uchazeče z další účasti v obchodní veřejné soutěži. Vůči tomuto rozhodnutí uplatnil žalobce dne 21.9.1998 námitky u zadavatele. Dne 30.9.1998 rozhodl zadavatel o námitkách žalobce tak, že jim nevyhověl s tím, že jej poučil o možnosti podat návrh na zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele u orgánu dohledu ve lhůtě sedmi dnů. Toto rozhodnutí žalobce převzal dne 2.10.1998. Dne 9.10.1998 prostřednictvím pošty podal žalobce návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách, který došel žalovanému dne 12.10.1998. Žalovaný rozhodl dne 22.10.1998 tak, že tento návrh odmítl, což odůvodnil tím, že žalobce nesplnil sedmidenní lhůtu pro podání návrhu, neboť rozhodnutí zadavatele o námitkách obdržel dne 2.10.1998, ale návrh na zahájení správního řízení byl podán orgánu dohledu dne 12.10.1998. Konstatoval dále, že neshledal porušení zákona zadavatelem, a proto nezahájil správní řízení z vlastního podnětu podle § 57 odst. 1 zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas rozklad, ve kterém uvedl důvody shodně jako v žalobě shora a k tomuto rozkladu vydal žalovaný ve druhém stupni rozhodnutí, kterým rozklad zamítl, napadené rozhodnutí potvrdil a zdůvodnil toto své rozhodnutí tím, že bylo povinností úřadu, aby se nejdříve zabýval otázkou včasnosti podání návrhu. Shodl se i s odůvodněním prvostupňového orgánu, s tím, že jde o lhůtu hmotně-právní, pro niž neplatí ustanovení § 27 správního řádu

o procesních lhůtách, včetně ustanovení o zachování lhůty, je-li podání předáno v poslední den lhůty k poštovní přepravě. Je tomu tak proto, že uvedené ustanovení správního řádu se uplatňuje až po zahájení správního řízení, a to je zahájeno až dnem, kdy mu návrh účastníka řízení došel, tedy bez ohledu na to, kdy byl předán k poštovní přepravě. Podle § 57 odst. 2 zákona jde o jednoznačnou opožděnost, která je spojena s odmítnutím tohoto návrhu. Proto je nutné, aby byl návrh úřadu doručen nejpozději poslední den lhůty buď osobně nebo byl podán k poštovní přepravě v dostatečném časovém předstihu tak, aby jej úřad obdržel ve stanovené sedmidenní lhůtě. Uvedl, že úřad také i při opožděném podání posuzuje případ i po věcné stránce, zda zadavatel v průběhu zadávacího řízení neporušil některé ustanovení zákona a v kladném případě zahajuje řízení z vlastního podnětu a vydá příslušné rozhodnutí. V tomto konkrétním případě však úřad porušení zákona neshledal.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo a dospěl k těmto závěrům.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí; dokazování se neprovádí. Podle třetího odst. k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédně jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Podle § 248 odst. 1 o.s.ř. soudy nepřezkoumávají rozhodnutí správních orgánů, která nemají povahu rozhodnutí o právu či povinnosti fyzické nebo právnické osoby, zejména obecně závazné (normativní) akty, rozhodnutí organizační povahy a rozhodnutí upravující vnitřní poměry orgánu, který je vydal. Podle odst. 2

písm. e) soudy dále nepřezkoumávají rozhodnutí správních orgánů předběžné, procesní nebo pořádkové povahy, včetně rozhodnutí o pořádkových pokutách.

Z uvedeného vyplývá, že žalovaný postupoval podle § 57 odst. 2 in fine zákona. Podle tohoto ustanovení návrh, který nemá náležitosti uvedené v § 2, musí orgán dohledu odmítnout.

Rozhodnutí správního orgánu může být jednak ve věci samé - meritorní - kterým dává správní orgán autoritativní stanovisko k věci projednávané v řízení a jímž přímo zasahuje sféru hmotných práv účastníka tohoto řízení a jednak rozhodnutí procesní, která jsou vydávána k řešení otázek v průběhu řízení a která se dotýkají pouze procesních práv a povinností účastníků správního řízení. Z pohledu § 248 odst. 2 písm. e) o.s.ř. se rozhodnutími procesní povahy rozumí taková rozhodnutí, jimiž správní odvolací orgán, např. zruší a vrátí věc k novému projednání a rozhodnutí nebo rozhodnutí o vyloučení pracovníka nebo člena správního orgánu (§ 12 ods. 1, § 13 odst. 2 správního řádu) o tom, že osoba není účastníkem řízení (§ 14 odst. 1), o ustanovení opatrovníka (§ 16 odst. 1, 2), o prominutí zmeškání lhůty (§ 28), o přerušení řízení (§ 29), o zastavení řízení (§ 30), o uložení náhrady nákladů řízení (§ 31 odst. 2), o uložení povinnosti předložit listitu, předmět ohledání nebo strpět ohledání na místě (§ 37, 38), o uložení předběžného opatření a jeho zrušení (§ 43 odst. 1, 2), o uložení pořádkového opatření (§ 45). Přestože v tomto případě nepochybně jde o zásah do práv účastníků řízení, byť práv procesních, nelze jej učinit předmětem přezkumu, neboť zákonodárce jmenovitě tato (a některá další) rozhodnutí z přezkumu vyloučil a to tzv. inkompetenčním ustanovením (§ 248 o.s.ř.). Mezi takto z přezkumu vyloučená rozhodnutí patří i rozhodnutí procesní a tím rozhodnutí o odmítnutí návrhu bezpochyby je.

V posuzovaném případě totiž žalovaný nerozhodl o hmotném právu či povinnosti žalobce, neboť skončil při tom, že návrh tak, jak byl podán, odmítl pro jeho opožděnost. Tak to bylo vyjádřeno i ve výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo v rámci rozkladového řízení potvrzeno. Na tom nic nezmění skutečnost, pokud se žalovaný zabýval i věcnou stránkou případu, a to z hlediska možnosti zahájit řízení z vlastního podnětu podle § 57 odst. 1 zákona. Dojde-li však orgán dohledu k závěru, že důvod pro postup shora řečený zde není, nevydává o tom žádné rozhodnutí, neboť mu to zákon neukládá a nevyplývá to ani z konstrukce správního řádu, jímž se podpůrně řídí. Uvádí-li své stanovisko v důvodech rozhodnutí, nemění to ničeho na výroku tohoto rozhodnutí. Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a žaloba směřovala k tomu, aby bylo zvráceno rozhodnutí o vyloučení žalobce ze soutěže. Právo, které zde existuje na straně žalobce, je právo na přezkoumání postupu zadavatele orgánem dohledu. Není to právo na účast v obchodní veřejné soutěži. Rozhodnutím žalovaného nebylo rozhodnuto, zda postup zadavatele byl v souladu se zákonem či nikoli, byť o tom bylo v důvodech částečně pojednáno. Bylo však rozhodnuto pouze o tom, že se návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách odmítá, tudíž toliko o právu, aby žalovaný určitým způsobem postupoval vydal rozhodnutí o určitém obsahu. Tedy o právu na řádné vedení procesu a rozhodnutí o tomto právu pak není rozhodnutím ve věci samé, totiž o správnosti postupu zadavatele, ale jen o tom, že se návrh odmítá s důsledkem, že není dále v řízení pokračováno; o předmětu návrhu se věcně nerozhoduje. Nezměnila se žádným způsobem výchozí pozice žalobce a ani nebylo rozhodováno o jeho subjektivním hmotném oprávnění, ale toliko o tom, že se orgán dohledu nebude návrhem nadále zabývat.

Oblast zadávání veřejných zakázek upravuje zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v platném znění. Podle § 57 odst. 2 zákona je předvídána činnost orgánu dohledu (Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže) v objektivní lhůtě 4 let všude tam, kde došlo k porušení zákona. V daném případě soud zastavením řízení nikterak

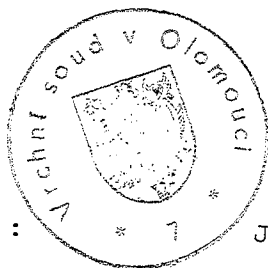
neodňal právo žalobce, aby bylo napraveno rozhodnutí zadavatele, pokud by došlo k porušení zákona v objektivní rovině, neboť povinnost orgánu dohledu zahájit v takovém případě řízení z vlastního podnětu se nevyčerpává a nekončí tím, jestliže není takovýto návrh podán ve lhůtě.

Podle § 250d odst. 3 předseda senátu usnesením řízení zastaví, jestliže žaloba byla podána opožděně, jestliže byla podána neoprávněnou osobou, jestliže směřuje proti rozhodnutí, jež nemůže být předmětem přezkoumávání soudem, jestliže žalobce neodstraní vady žaloby, jejichž odstranění soud nařídil a jež brání věcnému vyřízení žaloby nebo jestliže žalobce není zastoupen podle § 250a anebo jestliže žaloba byla vzata zpět (§ 250a odst. 2). Proto nezbylo soudu než řízení zastavit, neboť žaloba směřuje proti rozhodnutí, které nemůže být předmětem přezkoumávání soudem.

Protože řízení skončilo zastavením, soud nepřiznal žádnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení (§ 146 odst. 1 písm. c), § 240c o.s.ř.). Protože řízení bylo zastaveno před tím, než soud začal jednat o věci samé, rozhodl podle § 10 odst. 2 zákona, č. 549/1994 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších právních předpisů, o vrácení 50% soudního poplatku, který byl na soud zaplacen žalobcem kolkovou známkou, tedy částky 500,- Kč. Podle téhož ustanovení bude částka vrácena z účtu podepsaného soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 9.6.1999

Za správnost vyhotovení :

P. Okleštková

JUDr. Václav Novotný, v.r.

předseda senátu

